

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Martina Lachmanna a soudců Jana Ferneckého a Martina Bobáka ve věci

žalobce: **B. S.**, státní příslušnost Ukrajina
pobytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/9, 170 34 Praha

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vrácení žádosti žalobce o poskytnutí dočasné ochrany, zaevidované pod č. j. OAM-0004187/DO-2025, dne 17. 1. 2025 jako nepřijatelné,

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že dne 17. 1. 2025 vrátil žalobci jeho žádost o dočasnou ochranu, zaevidovanou pod č. j. OAM-0004187/DO-2025, jako nepřijatelnou, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobce a přikazuje se mu obnovit stav před vrácením žádosti žalobce o dočasnou ochranu, zaevidované pod OAM-0004187/DO-2025, tedy žádost žalobce přijmout a věcně se jí zabývat.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobci se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se svou žalobou, podanou dne 11. 2. 2025, brání proti zásahu žalovaného, který spatřuje v tom, že mu dne 17. 1. 2025 vrátil žádost o poskytnutí dočasné ochrany

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

zaevidovanou pod č. j. OAM-0004187/DO-2025 jako nepřijatelnou ve smyslu § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace (Lex Ukrajina), neboť neprokázal, že byl cizincem uvedeným v § 3 tohoto zákona. K tomu soud pro pořádek dodává, že právě tento důvod žalovaný na příslušném formuláři zaškrtl; z tvrzení stran i předložených podkladů lze ovšem dovodit, že důvod měl zřejmě spočívat v tom, že již žalobce o dočasnou ochranu v jiném členském státě EU (Rumunsku) požádal, resp. ji získal ve smyslu podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě uvádí, že uprchl v říjnu 2024 z Ukrajiny do Rumunska, přičemž směřoval do ČR, kde od r. 2022 pobývá jeho matka. Nechtěl však na území EU pobývat nelegálně, nahlásil se proto rumunským úřadům a byla mu udělena dočasná ochrana. Až později zjistil, že by mu ta mohla bránit v získání dočasné ochrany v ČR, a proto se na zastupitelském úřadu Rumunska v Praze dne 8. 1. 2025 dočasné ochrany vzdal, o čemž získal a žalovanému předložil písemné potvrzení. Žalovaný ovšem jeho žádost nepřijal, slovně to odůvodnil tím, že již měl žalobce jednou požádáno o dočasnou ochranu jinde, ve formuláři ovšem zaškrtl, že nebylo prokázáno, že by byl osobou dle § 3 Lex Ukrajina.
3. Žalobce nejprve stručně argumentoval ve prospěch přípustnosti žaloby (nepoužitelnosti výluky ze soudního přezkumu) a dále zdůraznil, že je osobou spadající pod § 3 Lex Ukrajina. V době vypuknutí války byl na Ukrajině a později z ní uprchl. Žalovaný v tomto ohledu ničeho nezjišťoval.
4. K ústně sdělenému důvodu nepřijatelnosti, podřaditelnému pod § 5 odst. 1 písm. c) Lex Ukrajina, pak žalobce namítl, že odepření registrace osoby podle § 5 odst. 1 písm. c) nebo d) uvedeného zákona nelze na žalobce aplikovat – žádost v Rumunsku již byla vyřízena, udělená dočasná ochrana posléze zanikla. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) z 31. 10. 2024, č. j. 10 Azs 151/2024 - 28, č. 4652/2025 Sb. NSS. Uvedená ustanovení jsou nadto v rozporu s unijním právem, konkrétně se směrnicí 2001/55/ES¹ i prováděcím rozhodnutím Rady². Směrnice 2001/55/ES přitom v čl. 28 jako důvod pro vyloučení cizince z dočasné ochrany nezná podání žádosti o dočasnou ochranu v jiném členském státě. Žalobce podpůrně odkázal i na *soft-law* Evropské komise³ či judikaturu krajských soudů.
5. Žalobce tak soudu navrhl, aby rozsudkem určil, že zásah žalovaného spočívající ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu dne 17. 1. 2025 jako nepřijatelné byl nezákonný a za druhé zakázal žalovanému pokračovat v porušování jeho práv a přikázal mu obnovit stav před vrácením žádosti. Současně požádal o vydání předběžného opatření, aby mohl v ČR setrvat do skončení soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

¹ Směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími.

² Prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana.

³ Operační pokyny k provádění prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (2022/C 126 I/01). Dostupné z: [https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:52022XC0321\(03\)](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:52022XC0321(03)).

6. Žalovaný ve svém vyjádření předně zdůraznil, že k zaškrtnutí políčka s odkazem na § 3 Lex Ukrajina došlo omylem, důvodem nepřijatelnosti bylo a je to, že žalobce požádal o dočasnou ochranu v jiném členském státě, resp. ji získal. Žalobce stále figuruje v rámci Platformy pro výměnu informací o držitelích dočasné ochrany mezi členskými státy – *Temporary Protection Platform* (TPD) jako držitel dočasné ochrany v Rumunsku (je u něj uveden znak „tp“, který vyjadřuje trvání dočasné ochrany). Žalovaný doplnil, že žalobce do žádosti ani neuvedl, že by byl v ČR přítomen někdo z jeho rodinných příslušníků.
7. Žalovaný tak postupoval zcela v souladu s Lex Ukrajina. Ač převážná část rozhodovací praxe krajských soudů pokládá § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina za rozporný se směrnicí č. 2001/55/ES, on sám jako správní orgán musí postupovat v souladu se zákonem, ledaže by byl rozpor s unijním (mezinárodním) právem zjevný. Dle žalovaného však v tomto případě nejsou splněny podmínky doktríny *acte clair*, nebo *acte éclairé*. Existují i jiná rozhodnutí krajských soudů a především NSS právě k souladu § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina s unijním právem vznesl předběžnou otázku k Soudnímu dvoru Evropské unie (SDEU) vedenou pod sp. zn. C-753/23. Žalovaný proto navrhuje, aby soud řízení o žalobě přerušil do doby, než SDEU o předběžné otázce rozhodne.
8. Pro případ, že by soud tomuto návrhu nevyhověl, žalovaný uvádí, že se neztotožňuje se závěry o nesouladu s unijním právem. Směrnice č. 2001/55/ES nepředpokládá, že by osoba mohla získat dočasnou ochranu ve více státech zároveň. Cizinci sice mají právo vybrat si členský stát, ve kterém o udělení dočasné ochrany požádají, z recitálu směrnice č. 2001/55/ES však žalovaný dovozuje, že jejím cílem není, aby žadatelé požívali nebo žádali o dočasnou ochranu ve více členských státech.
9. Pokud soud řízení o žalobě nepřeruší, navrhl žalovaný její zamítnutí.
10. Soud již dané vyjádření s ohledem na další postup nezasílal žalobci k případné replice.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje nezbytné formální náležitosti na ni kladené.
12. Podle § 5 odst. 1 Lex Ukrajina platí, že žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže mj. [písm. b)] *je podána cizincem, který není uveden v § 3, [písm. c)] je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal v jiném členském státě Evropské unie, [písm. d)] je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie.* Podle druhého odstavce téhož ustanovení *Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky nepřijatelnou žádost cizinci vrátí a sdělí mu důvod nepřijatelnosti; soudní přezkum je vyloučen.*
13. Mezi účastníky v podstatě není sporu o tom, že žaloba je přípustná, neboť to nerozporuje ani žalovaný. Pro samotné projednání věci je bez významu, zda je přípustnost žaloby dovozena pouze (resp. přímo) z čl. 47 pododstavce prvního Listiny základních práv EU (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 3. 2024, č. j. 62 A 14/2024 - 37, či usnesení NSS z 30. 11. 2023, č. j. 8 Azs 93/2023 - 37, jímž byly položeny žalovaným zmíněné předběžné otázky), či také z čl. 29 směrnice č. 2001/55/ES (rozsudek Městského soudu v Praze z 27. 4. 2023, č. j. 11 A 80/2022 - 79, či rozsudek Krajského soudu v Plzni z 17. 5. 2023, č. j. 55 A 6/2023 - 44). Rozpor soudní výluky (§ 5 odst. 2 Lex Ukrajina) s unijním právem již ostatně potvrdil i SDEU (viz níže).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

14. Krajské soudy již také podrobně odůvodnily, že proti postupu žalovaného se lze bránit právě žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu dle § 82 a násl. s. ř. s. Soud proto takto žalobu projednal, přičemž dospěl k závěru, že je nejen přípustná, ale též důvodná.
15. Za splnění podmínek § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud o věci samé bez nařízení ústního jednání (žalovaný s tímto postupem souhlasil, žalobce nevyjádřil nesouhlas). Potřebu nařídít jednání neshledal ani sám soud, neboť o základních skutkových okolnostech věci, jež byly podloženy i listinnými podklady obou stran, nebylo mezi účastníky řízení sporu. Sporné skutečnosti pak pro věc nebyly rozhodné, neboť posouzení důvodnosti žaloby záleží ve vyřešení právní otázky. Skutkové poznatky, jež by tak soud nad rámec mezi účastníky nesporných skutkových okolností provedením dokazování získal, by z dále vyložených důvodů na věcném posouzení žaloby ničeho nezměnily.
16. Pochybení žalovaného lze spatřovat už ve vlastním vyznačení důvodu nepřijatelnosti na formuláři žádosti odkazujícím na neprokázání postavení žalobce jako osoby vymezené v § 3 Lex Ukrajina. Žalovaný nyní jednoznačně konstatoval, že se jednalo o omyl. Soud se proto blíže nezabýval postavením žalobce z pohledu § 3 Lex Ukrajina, resp. čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady, žalovaný totiž postavení žalobce jako vysídlené osoby nyní nezpochybňuje (úkolem soudu v tomto případě ostatně není pouhá deklarace nezákonnosti postupu žalovaného, žalobce se domáhá záporního zákroku soudu). Ve vyjádření k žalobě odkazoval na § 5 odst. 1 písm. c) i d) Lex Ukrajina a akcentoval, že dle evidence TPD dočasnou ochranu v Rumunsku stále požívá.
17. Vzhledem k tomu, že konstatace nezákonnosti postupu žalovaného už jen na základě chybného zaškrtnutí nesprávného políčka formuláře by byla ryze formalistická a ani pro žalobce by neměla žádný praktický význam (žalovaný by nově jen zaškrtnl jiný důvod nepřijatelnosti), zabýval se soud, v řízení o záporní zásahové žalobě, těmi důvody, jež dle žalovaného nepřijatelnost skutečně zakládají (ač postup, kdy žalovaný vyznačil něco jiného na žádosti a něčeho jiného se dovolává v řízení před soudem, přesvědčivosti jeho postupu rozhodně nepřidává). Žalobce ostatně sám uvedl, že mu bylo ústně sděleno, že žádost je nepřijatelná z důvodu, že již v jiném členském státě o dočasnou ochranu požádal.
18. Jak připomínají oba účastníci, otázkou nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina se krajské soudy již opakovaně zabývaly a v převažující míře dospěly k závěru, že česká úprava je v těchto ustanoveních v rozporu s unijním právem. Český zákonodárce totiž v tomto zákoně vytvořil nové důvody pro nepřijatelnost žádosti nad rámec směrnice č. 2001/55/ES. Úprava ve směrnici je projevem tzv. minimální harmonizace a členské státy nemohou svou národní úpravou snížit takto nastavenou úroveň ochrany. Mohou ji pouze zvýšit. Výčet důvodů uvedených v čl. 28 směrnice č. 2001/55/ES, pro které je možno vyloučit osobu z poskytnutí dočasné ochrany, je taxativní a tyto důvody zde uvedeny nejsou (srov. rozsudky Krajského soudu v Brně z 21. 12. 2023, č. j. 30 A 70/2023 - 40, z 31. 8. 2023, č. j. 41 Az 28/2023 - 42, či z 14. 3. 2024, č. j. 62 A 14/2024 - 37; rozsudky zdejšího soudu z 27. 4. 2023, č. j. 11 A 80/2022 - 79, a z 31. 8. 2023, č. j. 6 A 77/2022 - 52; nebo rozsudky Krajského soudu v Plzni z 12. 6. 2023, č. j. 55 A 12/2023 - 95, a z 27. 6. 2023, č. j. 57 A 20/2023 - 66). Krajský soud v Brně se v uvedeném rozsudku sp. zn. 41 Az 28/2023 též argumentačně vyrovnal s odlišnými názory vyslovenými Krajským soudem v Českých Budějovicích a (v jednom případě též) NSS (srov. body 26-45).

19. S výše popsanými závěry se ztotožnil i nyní rozhodující senát (srov. např. rozsudek z 18. 7. 2024, č. j. 18 A 31/2024 - 28), který ani v nynější argumentaci žalovaného nenašel přesvědčivý důvod se od ní ani v tomto případě odchýlit. Žalovaný je s judikaturou správních soudů nepochybně seznámen, jak ostatně plyne i z jeho vyjádření k žalobě. Bylo by nadbytečné danou argumentaci v úplnosti opakovat, proto na ni soud nyní odkazuje. Uvedený postoj zdejšího soudu přitom dříve nijak neovlivňovalo probíhající řízení o předběžné otázce, na něž odkazoval žalovaný, vedené pod sp. zn. C-753/23. Změnu postoje soudu nepřinesl ani již v této věci vydaný rozsudek SDEU (rozsudek z 27. 2. 2025, C-753/23 *Krasiliva*). Z něj naopak vyplývá, že přinejmenším § 5 odst. 1 písm. c) Lex Ukrajina je skutečně v rozporu s unijním právem. SDEU totiž uzavřel, že čl. 8 odst. 1 směrnice 2001/55/ES brání vnitrostátní úpravě, podle níž se osobě požívající dočasné ochrany uvedené v prováděcím rozhodnutí Rady neudělí povolení k pobytu, pokud již tato osoba požádala o takové povolení v jiném členském státě, ale dosud jej nezískala. Vedle toho uzavřel, že unijní právo vyžaduje existenci účinného prostředku soudní ochrany proti vrácení žádosti jako nepřijatelné.
20. Pokud jde o § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina, tedy důvod nepřijatelnosti spočívající v tom, že již žadatel v jiném členském státě dočasnou ochranu získal, souladem tohoto důvodu s unijním právem se SDEU v citovaném rozsudku výslovně nezabýval, ač na to byl ze strany NSS tážán (patrně z toho důvodu, že skutkové okolnosti tamější věci výslovně zodpovězení této otázky nevyžadovaly). Zdejší soud samozřejmě nepřehlédl, že SDEU konstatoval, že orgány členského státu jsou oprávněny ověřit, zda osoby žádající o povolení k pobytu požívají dočasnou ochranu a zda již nezískaly povolení k pobytu v jiném členském státě (srov. zejména bod 30 rozsudku), z čehož by bylo možné dovodit, že získání dočasnou ochrany v jiném členském státě snad může být překážkou přijatelnosti žádosti. Daný závěr ovšem SDEU nijak nerozvedl, nelze proto (i ve světle judikatury krajských soudů) automaticky dovozovat, že podle SDEU je takový důvod nepřijatelnosti žádosti optikou unijního práva přípustný.
21. I kdyby však na takový výklad zdejší soud přistoupil, je dále nutné se zabývat tím, zda aplikace § 5 odst. 1 písm. d) [stejně jako písm. c) Lex Ukrajina vůbec na nynější případ dopadá. NSS totiž ve výše citovaném rozsudku sp. zn. 10 Azs 151/2024 dospěl k závěru, že účelem § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina, je procesně zabránit tomu, aby o žádosti téhož cizince běželo současně řízení i v jiném členském státě než v ČR, nebo aby byla cizinci poskytována dočasná ochrana v ČR a v dalším členském státě zároveň. Smyslem těchto ustanovení naopak nemá být „jednou provždy“ zabránit cizincům, kteří v minulosti byt jen podali žádost v jiném členském státě, požádat o udělení dočasnou ochrany v ČR poté, co řízení o žádosti jinde už neběží, nebo poté, co jim už dočasná ochrana jinde poskytována není.
22. V projednávané věci nemůže být pochyb o tom, že se v Rumunsku žádné řízení o žádosti žalobce již nevede, dočasná ochrana mu byla již dříve udělena. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) se tudíž uplatnit nemůže. Skutečnost, že žalobce dočasnou ochranu získal, rovněž není optikou citovaného rozsudku NSS rozhodující, podstatné je, zda jí stále disponuje. V tom se přitom účastníci neshodnou. Žalobce zdůrazňuje, že se dočasnou ochrany v Rumunsku ještě před podáním žádosti vzdal a dovozuje, že ji pozbyl; žalovaný se naopak odvolává na záznam v TPD, dle něhož dočasnou ochrany žalobce stále požívá.
23. Jak se podává z tvrzení žalovaného odkazujícího na obsah správního spisu, v TPD je u žalobce uveden znak, podle něhož je stále držitelem dočasnou ochrany v Rumunsku. V poli „*Type of protection*“ byl totiž uveden znak „*tp*“. Z jiných řízení je soudu známo, že „*tp*“

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

znamená dočasnou ochranu stále trvající, „*pe*“ označuje probíhající řízení o žádosti, zatímco „*ia*“ znamená „*inactive*“, tedy neaktivní (srov. např. rozsudek NSS z 24. 1. 2025, č. j. 5 Azs 287/2024 - 16, bod 23). Na druhou stranu, ani z čl. 10 či čl. 27 směrnice 2001/55/ES, na něž odkazuje žalovaný, ani z Lex Ukrajina nijak nevyplývá, že by v TPD obsažené informace musely být bez výjimky považovány za správné a aktuální.

24. Vycházejí z rozsudku NSS sp. zn. 10 Azs 151/2024, bod 22, by nadto zřejmě šlo obdobně dovozovat, že v důsledku vzdání se dočasné ochrany na zastupitelském úřadu Rumunska již v daném státě dočasné ochrany nepožívá. Obdobné jsou i další skutkové okolnosti, spočívající v tvrzení, že žalobce od počátku mířil do ČR, kde pobývá jeho matka (tuto skutečnost žalovaný nezpochybňuje) či že nevěděl, že žádostí o pobytové oprávnění v Rumunsku přijde o možnost žádat o dočasnou ochranu v ČR.
25. O úmyslu žalobce získat dočasnou ochranu v Rumunsku a především o jejím dalším trvání tak podle soudu existují významné pochybnosti. Přinejmenším o vzdání se práva na dočasnou ochranu přitom musel žalovaný vědět již v době podání (a vrácení) žádosti, byl-li doklad o této skutečnosti se žádostí předložen. Za této situace podle soudu nebylo možné už jen proto žádost bez dalšího označit za nepřijatelnou a vycházet z toho, že žalobce dočasnou ochranou spolehlivě nepožívá (a to soud přehlíží omyl v označení důvodu nepřijatelnosti a údajné sdělení, že nepřijatelnost zakládá dřívější podání žádosti o dočasnou ochranu v Rumunsku).
26. Žalovaný tento závěr nemohl učinit bez toho, aniž se trváním dočasné ochrany v Rumunsku blíže zabýval a zjistil tak skutkový stav věci v souladu s § 3 správního řádu. Evidence TPD ve spojení s žádostí a jejími přílohami v tomto ohledu neposkytovaly dostatečný podklad pro závěr, že žalobce je v Rumunsku stále poživitelem dočasné ochrany (obd. rozsudek Krajského soudu v Plzni z 18. 12. 2024, č. j. 77 A 26/2024 - 62, bod 37). Měl-li žalovaný za to, že právě v trvání dočasné ochrany spočívá důvod, pro něž nelze žalobci vyhovět, byl povinen žádost přijmout a posléze vše náležitě vyhodnotit v rámci věcného posouzení. V rámci něj se především mohl obrátit na rumunské úřady se žádostí o ověření trvání dočasné ochrany, analyzovat rumunskou úpravu dočasné ochrany (zda a jaké účinky spojuje se vzdáním se dočasné ochrany) atp.
27. Vrácení žádosti žalobci tzv. „od stolu“ jako nepřijatelné tak v každém případě bylo v rozporu se zákonem bez ohledu na to, zda ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina z pohledu unijního práva ob stojí. Tím soud ovšem nepředjímá, zda žalobce nárok na dočasnou ochranu má či nikoli. V této fázi bylo jeho úkolem toliko posouzení zákonnosti postupu žalovaného při vrácení žádosti žalobce jako nepřijatelné, nikoli definitivní posouzení věci, vč. rozsáhlého dokazování o trvání dočasné ochrany v Rumunsku. To by bylo v příkrém rozporu se subsidiární povahou správního soudnictví.

V. Závěr a náklady řízení

28. Soud tedy uzavírá, že žalobu shledal důvodnou, zásah žalovaného spočívající ve vrácení žádosti žalobce pro nepřijatelnost byl nezákonný (§ 87 odst. 2 s. ř. s.). Jelikož následky tohoto nezákonného zásahu stále trvají, přikázal soud žalovanému, aby v poškozování práv žalobce nepokračoval a obnovil stav před zásahem. Žalovaný je vázán právním závěrem soudu, že žádost není možné považovat za nepřijatelnou dle § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina a je nutné ji přijmout a její důvodností se věcně zabývat.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

29. Vzhledem k tomu, že soud rozhodl bez zbytečného odkladu již ve věci samé, nerozhodoval o návrhu žalobce na nařízení předběžného opatření. K návrhu na přerušení řízení pak pro pořádek uvádí, že vzhledem k vydání rozsudku SDEU ve věci C-753/23 pozbyl tento návrh opodstatnění.
30. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto by mu podle § 60 odst. 1 s. ř. s. náleželo právo na náhradu nákladů, které v řízení před soudem účelně vynaložil. Vzhledem k tomu, že byl od poplatkové povinnosti osvobozen a soudu nedoložil ani vynaložení jiných nákladů (náhradu nákladů ani nepožadoval) a žádné takové náklady nevyplývají ani ze soudního spisu (srov. rozsudek NSS z 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015 - 79, č. 3344/2016 Sb. NSS), soud mu náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovanému pak jako neúspěšnému účastníku právo na náhradu nákladů řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, který o ní též rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. března 2025

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu